

Aida Šečić Nezirević

TREĆA

Priča. O nožu priča Milena. Kako je bio gladak poput ogledala, siv poput srebra. Grlo kako joj je kucalo, na dlanovima ostajali crveni polumjeseci. Znoj kako je kapao iz nje kao sok iz naranče.

O psokama priča kojima su je zasula ta dva, recimo, čovjeka. O prijetnjama.

Njihova granica.

Njegovo prezime.

Njezina smrt.

Tri su to sintagme ključne u toj ratnoj priči.

On je gleda i kao da joj ne vjeruje. Zar su to stvarno htjeli da je ubiju? Naslonjen je na lakat, na dežmekasti bijeli jastuk. Poslije se prevali na leđa. Njezino je stopalo sraslo s njegovim bedrom. Koža joj je na trbuhu svilena. I dan-danas joj je mučno od te svilene glatкости. Nad njima je plafon, luster nalik na džinovsku bižuterijsku naušnicu.

Jesu, htjeli su je ubiti.

*

Bilo je dobro voditi s njim ljubav. Plašila se da neće biti, da su se njihove kože zaboravile, mnogo je vremena prošlo, ali bilo je.

Kao vožnja biciklom.

Kao čobanac.

*

Jučer su se sastali.

Put je bio kratak. U autobusu je čitala knjigu. Bizaran i zabavan roman o ženi koja progoni svoga susjeda. Nasmijala se glasno dva puta. Kondukter ju je čudno pogledao. Upravo je objašnjavao vozaču kako je nastala narodna pjesma što je baš tad svirala na radiju. U planinskom objektu, za olujnoga nevremena. Milena je podigla pogled s knjige i osluhnula. Pomislila je da je pjesma lijepa. On zbog nje pije. Autobus je bio bijel, sjedišta visoka i udobna, a onda su stigli. Gradić u koji su došli živi u oblaku sumpora. Banjsko je lječilište puno ljudi i nadanja. Tu bolesni dolaze da ozdrave, razdvojeni da se spoje.

On je došao prije nje, putovao je dvanaest sati. Kosa otopljen na čelu, košulja pod prsima izbočena. Utisnuo je usne u njezine. Propela se na prste da se vidi u malim zrcalima u njegovim očima.

Eno je, sitna je i crnokosa.

*

On kaže da je seks bio sjajan. Sad bi se mogao pojesti kakav sendvič. Ona otkida stopalo sraslo s njegovim bedrom. Svlači hladnu bijelu plahtu koja ih povezuje. Odlazi u kupatilo, sunčano je žuto. Skriva se iza mutnog stakla, iglice vode bodu joj tjeme, frotirom ubija vlažnost. Ignoriše tijelo u ogledalu pred sobom, tijelo koje je maločas bilo šest godina mlađe a sad je opet ono staro. Češlja kosu. Veže kosu.

Oblači smeđu haljinu, bijele patike.

Šetaju sumpornim gradićem, sjednu na klupu ofarbanu zelenom bojom. Sendviči su meki i topli, mikrotalasno zagrijani. I sunce je vještačko u sredovječnom septembru. Koljena su im priljubljena. On pali cigaretu. Ona se usudi. A nije lako usuditi se. Pisma o tome. Telefon o tome. Drugo je to. Sad su stvarnost, koža i krv.

„Onda, jesi li razmislio?“

Pita i čeka.

Supruga svoga čeka.

Majci da kaže, sestri da kaže, šefu u arhitektonskom uredu da kaže.

Čeka njoj da kaže: da ne ide, rat jeste, nije važno što je rat, što je zovu njihovom. Ona nije njihova, ona je njegova. On će je štititi.

Predugo čeka Milena.

Šest godina čeka.

O čemu, pita on napokon, o čemu je trebao razmisliti.

„O trećoj si trebao razmisliti“.

O, jeste, pa on o tome često misli. Da bi to bilo divno. Da je to sjajan prijedlog. Da ima toliko lijepih zemalja, normalnih zemalja, gdje ne postoje naši i njihovi, gdje su svi sretni i jednaki. Prije odlaska, ipak, treba pažljivo spakovati kofere. Ne može se samo otići, samo pobjeći.

„Zašto ne može?“

On se smiješi. Lako je njoj. Ona korijenje nema, krilima samo mlati, i jezikom. Previše je tih debelih rasklimanih knjiga pročitala, pa se zaniжела, nije to dobro za nju.

„Kako to misliš?“

Ama, to je šala, on se voli šaliti. Valjda ga, pobogu, poznaje.

Poznajem li te?

Smiju se. Sladoled od lješnika posut je ribanom čokoladom. Ukusan je, topi se pod jezikom, nestaje i nema ga kao da ga nije ni bilo.

Prolaze kraj luna parka, punog lažnih raznobojnih svjetala. Ružičastih vrtećih ponija. Djeca jedu ljepljivu šećernu vunu. Djeca kližu niz golemi gumeni dvorac. Djeca vrište. Ringišpil sliči plesačici što se vrti raširenih ruku. On širi ruke. Ona mu naslanja glavu na prsa. Vraćaju se, korak po korak, u hotel. Zove se Siesta. Vode ljubav i večeraju špagete sa sosom od paradajza i vode ljubav.

*

Poslije budu u njezinom snu, u studentskom domu daleko tamo na sarajevskim Bjelavama. I njezin je krevet vreo i tijesan i njezine su cimerice otišle kućama za praznike. Ona nije jer ne želi. Kući za praznike dođe otac, njezin humani otac koji liječi druge ljude u drugom gradu, i koji baci odjeću u korpu za veš. Majka isprazni korpu. Opere odjeću s ružičastim tragovima. Otac kaže da je to krv. Majka kaže da krv nije ružičasta. Otac kaže da je majka smiješna. Da treba majka nabaviti nekog dresiranog psića s ogrlicom. Čivavu neku av-av što kaže. Onda majka šuti i otac šuti, šutljivi to budu praznici. I tako, i zato, ona ne ode kući za praznike.

*

„Jesi li dobro spavao i lijepo sanjao?“, pita Milena. On kaže da jeste, spavao je odlično, sanjao nije, on rijetko sanja. To je njezin posao, kaže i grize joj obraz. Idu na doručak, njihov treći i posljednji. U ovom gradiću posljednji. Doručkuju hljeb s maslacem i narančastom marmeladom od marelica. Piju kafu.

Poslije ga ona prati na autobus. Sarajevo je daleko, Senta je blizu. Njoj će trebati jedva dva sata da stigne do kuće.

*

U kući će je dočekati riđodlaki mačak Ročester i ona će mu pričati kako su se sastali. Ona i njezin suprug, poslije šest godina, prvi put nakon rata. I kako će ići u treću zemlju. Ni prva ni druga ih ne zanimaju. Ako su se zemlje razvele, njih dvoje nisu.

„Nije li to divno, Ročestere?“

Ročester će reći mjau i popiti svoje mlijeko. Vlažnom će njuškicom dotaknuti njezino koljeno, kao da zahvaljuje za obrok i priču za laku noć. Onda će se sklupčati na čilimak što ga je Milenina majka istkala za života i zaspati. Bakrena loptica na cvjetnoj livadi. Ona, Milena, još će neko vrijeme, u žutoj spavaćici od organskog pamuka, biti budna. Gledat će kroz prozor, u tu ravnu ploču pred sobom, sve crnju, u taj zavičaj.

Opraštati se. Dok i sama ne zaspi.